

MATÚŠKOVSKÉ NOVINY

4/2010

NOVINY OBECNEJ SAMOSPRÁVY

POKOJNÉ PREŽITIE
VIANOČNÝCH SVIATKOV
A ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK

Na konci roka ...

Prežíva me koniec roka 2010. Tento rok bol aj posledným rokom štvorročného volebného obdobia

2007-2010. Dňa 27. novembra pri voľbách do orgánov samosprávy obcí oprávnení voliči našej obce s príkladnou volebnou účasťou znovu dokázali, že im nie je ľahostajný osud Matúškova.

Za túto skutočnosť Vám úprimne ďakujem. Vyslovujem poďakovanie každému, kto podporil moju kandidatúru na post starostky obce. Ďakujem Vám za prejavenu dôveru a ubezpečujem našich obyvateľov, že svoju prácu budem vykonávať podľa mojich najlepších schopností a vedomostí a naďalej mi bude záležať na udržiavaní dobrých medziľudských vzťahov v obci.

Je mesiac december. Je to čas krásny a sviatočný, pre niekoho najšťastnejšie obdobie v roku. Vianoce a Nový rok sú obdobím, keď sa každý snaží byť s blízkymi, keď

si viac uvedomujeme silu priateľstva, lásky a úcty. Žijeme v očakávaní vianoc, kedy snáď väčšina ľudí na svete verí vo víťazstvo dobra a dobro aj činí. Dobrým skutkom je aj malý úsmev, ktorý nič nestojí, no pre mnohých má nevyčísliteľnú hodnotu. Je to aj schopnosť odpúšťať alebo niekedy len jednoducho porozprávať sa. Na chvíľu ustane zhon a ruch. Pokoj otvorí ľuďom srdcia dokorán.

VÁŽENÍ OBČANIA!

V mene obecného zastupiteľstva a pracovníkov obecného úradu Vám želám, aby vianočné dni boli naplnené spolupatričnosťou človeka k človeku. Prajem Vám vnútornú silu, stály zmysel pre radosť z malých i veľkých vecí života. Veľa zdravia, životnej iskry, lásky a potešenia z najbližších a ľudí blízkych Vášmu srdcu. V novom roku nech Vás prevádza zdravie, spokojnosť, tolerancia a životný optimizmus.

Ing. Marta Mészárosová
starostka obce

POKOJNÉ PREŽITIE
VIANOČNÝCH SVIATKOV,

VEĽA ZDRAVIA A ÚSPECHOV
V NOVOM ROKU
PRAJE

STAROSTKA OBCE MATÚŠKOVO
A OBCENÉ ZASTUPITEĽSTVO

PARTNERSKÁ ZMLUVA

29. novembra, osemčlenná delegácia na čele s našou starostkou, Martou Mészárosovou navštívila obec Taksony v župe Pešť v Maďarsku. Naši hostitelia ako ukončenie týždňa Taksony v tento deň oslavujú vodcu Taksonya, menodarcu obce. Položia veniec k soche vodcu Taksonya, následne v rámci veľkolepej slávnosti odovzdajú ceny a pochvalné uznania starostu a tým, ktorí v predchádzajúcom období urobili najviac pre rozvoj obce.

S maďarskou obcou Taksony udržiava naša obec vzťahy už od roku 1939. Veď menodarcou našej obce je takisto vodca Taksony a v minulosti do roku 1948 bola známa pod názvom Taksonyfalva. Udržiavanie vzťahov sa prejavovalo v organizovaní vzájomných návštev a priateľských stretnutí napriek tomu, že túto spoluprácu neregulovala žiadna zmluva.

V mene delegácie našej obce pamätný veniec položili k soche vodcu Taksonya starostka Marta Mészárosová a Alžbeta Bartaloszová, následne program pokračoval v kultúrnom dome. Na slávnostnom zahájení odznela maďarská a na počesť našej delegácie aj slovenská hymna. Po odovzdaní už spomínaných cien a po kultúrnom programe, v ktorej našu obec reprezentovala Marta Mészárosová ml. hrou na harfe. László Kreis, starosta maďarskej obce Taksony a Marta Mészárosová, starostka Matúškova počas znenia hymny našej obce podpísali partnerskú zmluvu, v zmysle ktorej uvedené

dve obce v budúcnosti predpokladajú rozvoj spolupráce v oblasti kultúry, hospodárstva, cirkvi a športu. Zmluva sa ďalej zmiňuje aj o organizovaní výmenných akcií škôl a dôchodcovských klubov.

Na recepcii uskutočnenej po podpísaní zmluvy, neviazané rozhovory takisto prispeli k pestovaniu ďalších dobrých vzťahov.

Na druhý deň naši hostitelia podrobnejšie predstavili školské, predškolské a kultúrne inštitúcie maďarskej obce Taksony, a po obede, ktorý sme absolvovali v reštaurácii, ktorá už v roku 1939 bola jedným z miest vtedajších udalostí, sme sa s hostiteľmi rozlúčili. Bolo to krásne stretnutie plné získaných skúseností a veľkých nádejí. Ďakujeme našim hostiteľom za u nich prežité dva pekné dni.

Ernest Panyik

VIANOCE

Vytvorím v sebe a mojom okolí ticho, zavriem si oči a v tichosti poviem to zázračné slovo - Vianoce.

A pomaly začne vo mne svietiť nejaké krásne svetlo. Svetlo malých, svetielkujúcich sviečok z dávných vianočných stromčekov, a v mojich spomienkach zaiskria prskavky. Potom sa mi pred očami vynorí priateľské svetlo petrolejovej lampy v našej izbe a sviatočné vysvietenie kostola na polnočnú omšu. Nakoniec nad všetkým zabrieždi nadprirodzené svetlo Vianoc: Boh nás miloval natoľko, že nám dal svojho jediného syna, lebo kto v ňom verí nikdy sa nestratí, a bude žiť na veky vekov. Vynorí sa betlehemska hviezda a svetlo pri speve anjelov. Boh vstúpil do dejín človeka, tma sa stráca v mori hriechov. -Narodil sa Ježiš!- Stal sa človekom, prišlo medzi nás plačúce, do perinky zabalené, malé bábätko.

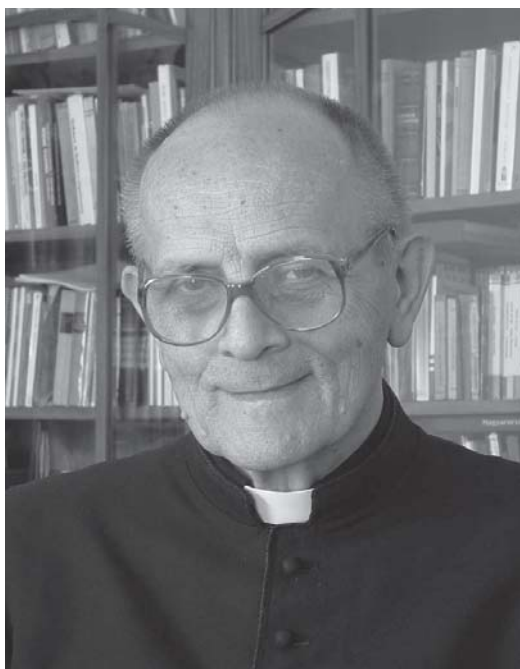
Moje spomienky ma vedú naspäť do minulosti. Vidím môjho otca. Pár dní pred Vianocami si už čistí čizmy, holí sa, aj keď je bežný deň. Oblieka si sviatočné šaty a najprv ide k našej dobrej prababke, potom našej mamičke, a aj pred nami, pred deťmi, sa zastaví a ticho povie: „Idem na vianočnú spoveď, odpustite ak som vám ublížil“... A myslí to vážne, sú toho dôkazom slzy čo má v očiach.

Medzi dávnymi spomienkami sa mi vynorí, ako nás mamička učila: „Kto je ten, kto stojí pri nás. Podme rýchlo do Betlehemu, narodil sa malý Ježiško...“

V mojich spomienkach je znova vianočný večer, pomaly sa mi vynoria dávno zabudnuté zvuky, vrčanie psa na dvore, ale hneď aj prestane. Pozná návštevníkov, ktorí prichádzajú k nám. Rodina, priatelia. V tichosti sa postaví popri stene a potom hlasno pozdraví: „Pochválen buď Ježiš Kristus!“ Potom už len dojata počúvame tie najkrajšie vianočné piesne. Koledy znejú...

Medzitým si s bratmi oblečieme kabáty a vydáme sa do dediny. Ideme si zaspievať k známym, k rodine. Vonku je veľká zima, ale v našich srdciach je horúco, tváre máme červené. Všetkým sme zažalali veselé Vianoce.

Potom sa dostaneme domov, postavíme sa okolo vianočného stromčeka a spievame. Sme síce dojatí, ale aj veľmi zvedaví. Čo nás čaká pod stromčekom? A potom už len rozbalujeme, tešíme sa aj na praktické darčeky. Niekto má teplé ponožky, niekto rukavice. Len tí najmenší dostanú nejakú jednoduchú hračku. Starostlivá láska našich dobrých milujúcich rodičov. A naraz nás mamička volá k stolu, už je čas na večeru. Vtedy sa ešte dodržiavali pôsty, ešte aj deti sa dožadovali, aby mohli pôstiť. Na štedrý deň sme neraňajkovali, aj obed bol len taký slabý, ale na večeru

bolo jedla dosť. Najprv sme sa pomodlili. Už sme mali dopredu pripravené vianočné oplátky, dospelí dostali celú oplátku, mi deti len polovičku. Oplátku sme pomaly natreli medom, posypali čiernym korením a cesnakom. Už si nepamätám, čo symbolizovali tieto nezvyčajné chute, možno pri živote sladkom ako med, by sme nemali zabúdať na ťažkosti a slzy, čo asi predstavovali korenie a cesnak. Zaujímavé, zistili sme, že chuť oplátky, medu, čierneho korenia a cesnaku nie sú od seba tak veľmi vzdialené. Dodnes cítim tú chuť v ústach... Krásne červené jablčko, rozdelené na osem častí, toľko nás bolo pri stole. Mamička moja pekne rozkrojila jablčko čo

znamenal rodinnú súdržnosť.

Pokračovali sme so šošovicovou polievkou, varili sa v ňom aj sušené slivky. Pamätám sa ako dobre to chutilo. Potom sme jedli orechové a makové perky plnené slivkovým lekvárom. Hlavné, sviatočné jedlo Vianoc boli u nás orechové a makové slíže. Koláč, zákusok a k tomu rumový čaj dovršili slávnostnú večeru.

Po večeri, až po polnočnú omšu sme si hodili „šlofika“ – pospali sme si. Malé deti mamička uložila spať. O pol dvanástej sme vyrazili všetci do kostola. Akoby som ešte teraz počul to tiché šepkanie hlavného miništranta Laciho Flaskára v sakristii, ako nás v rýchlosti vyškolil, kto čo bude robiť. Pritom počuť tlmené zvuky kostola, kašeľ, kýchnutie. A potom začnú zvonit zvony. Na pokyn farára Pála Trochu zazvoním a pod šikovnými rukami učiteľa Horvátovicsa zaznejú zvuky organa a potom krásneho spevu. Nebeské svetlo vstúpi, stratí sa čiernota...

S radosťou spievame počas polnočnej omše. Väčšinu textov som sa naučil podľa počutia, veď vtedy som ešte ani nevedel čítať. Radosť bolo spievať v Matúškovskom kostole.

Po svätej omši sme utekali domov spať, bol som zodpovedný miništrant a nemohol som vynechať rannú omšu ani nasledujúcu veľkú omšu, a dokonca, ani sviatočnú litániu.

Možno, že som nostalgický, dlhá doba skrášila moje sedemdesiat ročné spomienky. Ale aj to je pravda, že sviatosť starých Vianoc zničil terajší obchodný svet. Škoda... Nie je hanba zaspomínať si na tú krásnu atmosféru, na ozajstnú váhu vianočných sviatkov. Ježiš Kristus sa narodil práve na Vianoce!

S týmito myšlienkami a spomienkami prajem všetkým čitateľom šťastné a veselé Vianoce..

Géza Hrotkó, niekdajší šťastný chlapec z Podzáhradnej

MIKULÁŠ

V Matúškove je už tradičná oslava Mikuláša v decembri. V tomto roku aj nebesá pomohli, a po dlhých rokoch všetko bolo krásne biele od snehu. Všade vládla ozajstná zimná nálada, pomohli k tomu aj snehom pokryté stromy a postavené snehuliaky. V nedeľu 5. decembra o šesťnástej hodine, matúškovské deti s veľkým napätím čakali bradatého Mikuláša. Našťastie prišiel a mal so sebou aj veľké, červené vrece. Pekne si sadol na javisko a pozrel si kultúrny program našich škôlkarov a žiakov. Bol tam aj hosť z Galanty, Miško Bednár, ktorý zaspieval obľúbené detské hity. Po programe Mikuláš každé dieťa obdaroval sladkosťami a potom všetci návštevníci tohto podujatia, vyšli na námestie k obecnému vianočnému stromčeku. Deti si so sebou priniesli ozdoby, boli krásne, a v tomto roku ich naozaj bolo dosť. Krásne ozdobený strom vyzeral čarokrásne. Veľmi pekne ďakujeme rodine Karácsonyovej, nakoľko v tomto roku vianočný strom pre obec darovali oni.

Pri dobrej hudbe deti dostali ovocný čaj, dospelí rumový. Aj bolo treba niečo na zohriatie, veď bola poriadna zima.

Dúfame, že aj na budúci rok budeme mať takúto peknú oslavu na Mikuláša!

VIANOCE V DOMOVE

V domove dôchodcov Patria v Galante býva viac obyvateľov z Matúškova. Alžbeta Brnová, Irma Kontárová, Mária Mészárosová, Anna Rózsová, Margita Bukovszká, Terézia Benkovičová, Pavol Apatoczki, Zoltán Panik a Pavol Zrok. Z príležitosti blížiacich sa sviatkov sme navštívili týchto milých ľudí, a vďaka miestnej samospráve sme im odovzdali malú pozornosť. O živote v domove nám porozprávali takto:

Alžbeta Brnová: Tu sa mám dobre, veľmi veľa sa rozprávame a spomíname na staré časy. Mnohí si myslia, že tu len smútime, trápime sa, ale to nie je pravda. Ba, tento rok som sa rozhodla, že Štedrý večer strávim tu s ostatnými obyvateľmi. K deťom idem až na druhý deň...

Irma Kontárová: Ja sa tu vždy vynájdem, nenudím sa. Chodím aj do Matúškova, vyjdem na cintorín a zúčastním sa aj na kultúrnych podujatiach. V domove môžeme chodiť každý deň do kostola, vedenie nám tu zriadilo jednu miestnosť ako kostol. To považujem za veľmi dôležité, bude aj polnočná omša. Budem tu aj na Vianoce, ostatní mi povedali, že je tu na sviatky sú tu veľmi pekné. Verím im a musím povedať, že personál je tu veľmi pozorný...

Mária Mészárosová: Ja tu bývam už 14 rokov, je to môj domov. Mám peknú, príjem-

nú vlastnú izbu, ktorú som zariadila podľa vlastnej predstavy a vlastného vkusu. Mám všetko, čo potrebujem. Tunajšie Vianoce sú veľmi dojímavé, pred dobrou večerou sa pomodlíme, dostávame aj darčeky. Maličkosti. Viete, my už nepotrebujeme veľké veci, iba lásku, porozumenie a tieto chvála Bohu máme.

Anna Rózsová: Že sa nastahujem do domova som sa rozhodla kvôli chorobe. Tomu sú už štyri roky, ale som to nikdy ani na minútu neolutovala. So svojimi deťmi mám veľmi dobré vzťahy, pochopili, že to bola moja voľba...

Zoltán Panik: Ja sa cítim najhoršie, keď nemám čo robiť, a práve preto som v domove ako „paholok“... Teraz práve nesiem obed jednej staršej, chorej žene sem na sídlisko. Veľmi rád pomáham. Ja musím cítiť vždy nejakú zodpovednosť. Nemám sa prečo sťažovať, som zdravotne postihnutý a preto nemôžem žiť samostatne. Toto si ja uvedomujem, a práve preto som sa sem nastahoval...

No a takto žijú matúškovčania v Pátrii. Sú veselí, optimistickí, v láske a mieri očakávajú vianočné sviatky. Nikoho nevinia, nestážujú sa na osud a hlavne sa nehanbia, že žijú v domove. Nastahovali sa sem kvôli udržaniu kvality života, a počas rozhovorov s nimi som im dala za pravdu. Prajeme im veselé Vianoce, a šťastný nový rok a hlavne dobré zdravie.

Eva Szabó

„PERNIKÁRKA”

Kto by nepoznal rozprávku o Jankovi a Marienke a o Perníkovej chalúpke, v ktorej žije zlá striga? Myslím si, že nikto. Ale som si istá, že naši občania nevedia, že aj v Matúškove máme Perníkovú chalúpku. Nie je z lahodného cesta, ani tam nebýva zlá striga, ale jedna veľmi milá osôbka Zuzana Garajová. Takto pred sviatkami jej dom rozvoniava rôznymi vôňami: škoricou, medom, d'umbierom... Pani Zuzka už dvadsať rokov pečie chutné, ale predovšetkým krásne ozdobené perníčky. Aj naši občania mohli obdivovať jej nadanie, keď navštívili poslednú výstavu v Kultúrnom dome.

Odkedy pečiete perníky?

Venujem sa tomu už dvadsať rokov. Stále sa však zdokonaľujem vo vyzdobovaní. Väčšinou si výzdobu vymýšlam sama, ale priznám sa, že používam aj ľudové motívy. Ako na výšivkách, keď vidím pekný ornament, zapamätám si ho a potom ho skúsím preniesť na perníky.

Príhlásili ste sa už na nejakú súťaž?

Nie, neprihlásila, ani nad tým neuvažujem. Ja si pečiem a zdobím pre radosť, nie na súťaž. Mňa baví samotná tvorba, nerada súťažím.

Okrem vianočných sviatkov pečiete a zdobíte perníky aj na iné sviatky?

Áno, mám špeciálne perníky na Valentína a samozrejme aj na veľkonočné sviatky. Vtedy na zdobenie používam jarné motívy.

Kto z Vašej rodiny sa ešte zaujíma o túto tvorbu?

Mám dve dcéry a tri vnučky, ale v mojich šlapajách nepôjde asi nikto. Pravda je, že keď mám toho veľa, tak pomôže dcéra Zuzana a vnučky Lucia a Klaudia. Možno ich to časom chytí, alebo keď už nebudem vladať, ujmú sa toho. Bola by som rada, keby sa táto tradícia v mojej rodine zachovala.

Čo urobíte s perníkmi? Zjete ich? Pýtam sa preto, lebo sú také krásne, že mne by bolo ľúto ich zjesť.

Ja pečiem a zdobím perníky na jedenie a verte, chuť nám to. Aj tie najkrajšie vyzdobené. Ale musím povedať, že veľkú časť z nich porozdávam známym, priateľom a rodine. Také ozaj vydarené kúsky si nechám na ozdobu.

Ďakujem za rozhovor.

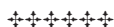
Eva Szabó

Karol Tóth býva v Matúškove pod súpisným číslom 452. Je obyvateľom obce už dávnejšie a predsa ho mnohí nepoznajú. Je totiž pilotom, a keď nie je doma, tak niekde vo veľkom svete lieta na boeingu. Vychováva štyri deti. Barbi, Betty, Fabián a Danielko si už zvykli, že u nich sú vianočné sviatky trochu iné, ako u ostatných. Ani tento rok neodporovali, keď u nich už 10-ho decembra chodil Ježiško s darčekom. Teraz je už Karol ďaleko, slúži totiž v zasneženej Kanade a vráti sa domov až po šiestich mesiacoch.

Karol Tóth: „Tie prvé Vianoce, čo sme prežili v Matúškove po presťahovaní, tak na tie nikdy nezabudnem. Boli krásne. Stromček sme mali z dvora, a potom spoločne sme ho ozdobovali... Boli to také rustikálne Vianoce, mali úplne inú atmosféru ako Vianoce, čo sme prežili v paneláku.

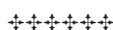
Aj minulý rok som mal zaujímavé sviatky, nachádzal som sa služobne v Colombe, hlavnom meste Srí Lanky. Teplomer ukazoval 30 stupňov, slniečko páliło. S kolegami z Európy sme sa stretli na večeri v hoteli, večer o desiatej som však už bol v posteli a myslel som na rodinu. Čo asi robia teraz na Vianoce...? Ináč sme si už zvykli - aj ja, aj moja rodina. Vďaka Bohu sme flexibilní a vieme, že nie dátum, ale udalosť je dôležitá. „Môžeme mať Vianoce napríklad aj 10-ho!“

Ildikó Tóth je známa v dedine. Býva na čísle 366. Táto usmievavá, príjemná žena miluje vianočné sviatky. Prečo? Hneď sa dozvieme..

Ildikó Tóth: „Pred 25 rokmi som dostala od Boha najkrajší vianočný darček. Zdravého, maličkého chlapčeka. Bola som taká šťastná preto, lebo sa narodil o mesiac skôr ako sa mal. Termín som mala na 20-ho januára, a v decembri 23-ho večer naraz prišli pôrodné bolesti. Zlákla som sa, bála som sa o zdravie dieťaťa. Hneď som zavolała kamarátke, ona pracovala ako pôrodná asistentka. „Okamžite do nemocnice“, povedala mi. Manžel ma zobral, ale poviem vám veľmi som sa bála. Čakala som moje prvé dieťa, ktoré sa už veľmi ponáhľalo k nám na

svet. Keď personál začal pripravovať inkubátor už som plakala. „Pane Bože pomôž, aby bol zdravý...“, modlila som sa. Dvadsať minút po polnoci sa narodil môj syn Attila. Vážil tri kilá a meral 50 centimetrov. Malý uzlíček. Bol krásny. Po pôrode ma personál začal prehovárať, aby sa volal Adam, ale ja som odolala. Manžel si vybral meno Attila, nič iné nebral do úvahy. Keď som sa ho spýtala: „Počuj, a keď to bude dievčatko, ako sa bude volať?“ A on nato: „No predsa Attila.“ Boli sme všetci veľmi šťastní. V mojej rodine to bol prvý vnuk, z manželovej strany zase prvý vnuk - chlapec. Mačadský dedo sa tak tešil, konečne už bude mať s kým hrať futbal. Keď prišli všetci do nemocnice, hlavná sestra dovolila, aby si zobrali Attilu na ruky. Plakala som od radosti a povedala, toto je môj vianočný darček pre vás, toto nádherné bábätko.“

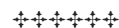

Pána Laurinca Knapa čitateľom predstaviť netreba. Každý pozná optimistického, vždy dobre naladeného „Lórinca báčiho“. Nie je v dedine také podujatie, ktoré by nepodstlil svojou účasťou, je pilierom zboru „maloomšových“. Príkladne sa stará o svoju dcéru Katku, ktorá je postihnutá. Je hlboko veriaci, nikdy nevynechá svätú omšu.

Laurinec Knap: „Ja som vyrastal na kostolnom dvore, lebo môj otecko pracoval u pána dekana. Od skorých detských rokov som už ministroval. Boli sme, a aj teraz sme veriaca rodina. Narodil som sa ako poškrabok po troch dcérach. Moji rodičia a sestry ma veľmi milovali. Milo ma prezývali Lorke. Prežil som už veľa Vianoc, ale tie čo by som chcel vyzdvihnúť neboli nijako výnimočné, ale pre mňa nezabudnuteľné. Dodnes si spomínam na každý detail tej noci. Mal som deväť rokov a vo svete zúrila vojna. Pripravovali sme sa na polnočnú omšu, bol som zaradený medzi ministrantov. Bol som veľmi

pyšný, stál som pri oltári a mal som na sebe šaty národnej farby. Celá omša bola tak neuveriteľne majestátna, až som mal slzy na krajíčku. Skončila sa omša, pán dekan ako prvý a ministranti po ňom, sme začali vychádzať z kostola. Za nami potom išiel dav. Keď som sa dostal na schody, ešte som bol plný dojatia. Pozrel som sa a nechcel veriť vlastným očiam. Celá dedina bola pokrytá snehom a padali obrovské snehové vločky. Bola veľká zima, ale noc bola taká čistá, že pri mesačnom svite sme videli celé Matúškovo. Bolo to čarovné, niečo sa ma dotklo na duši...“ Toto je môj vianočný príbeh, tá studená, nádherná sviatočná noc ...“

VIANOČNÉ

Moje detské Vianoce, zaspomínajú na pani Alžbeta Konečnú dôchodkyňa, kostolníčka v evanjelickom kostole.

Alžbeta Konečná: „Boli sme piati súrodenci, traja chlapci a dve dievčatá, lebo našim rodičom sa každé tri roky narodilo dieťa. Ja som bola najmladšia. Náš otecko bol slepý, stopercentný vojnový invalid, preto najväčšia zodpovednosť ostala na môjho najstaršieho brata. Riadil hospodárstvo, ved sme mali koníka, kravičku a všetky možné druhy domácich zvierat. Keď si spomeniem na Vianoce, mali sme ich skromné. Mali sme menší vianočný stromček a dostávali sme len samé užitočné darčeky, okrem ošatenia také, ktoré sme potrebovali v škole, knihy, atlasy a podobné. Pred sviatkami mamka okrem malej tortičky piekla hlavne suché pečivo. Nemali sme nato, aby sa vypekalo tak, ako je to zvykom dnes. Dva tri dni pred sviatkami sme zabíjali, a sviatočná večera pozostávala z hurky,

klobások, ale nemohla chýbať ani pečená kačica. Vyprázaný rezeň, ako je dnes zvykom sme nemali. Pritom sa zvyklo povedať, že kačica odhrabe a vyplaví šťastie, no naša mamka tomu neverila. Zo sviatočného stola nemohli chýbať čerstvo pečený makovník, vianočka a makové opekanice. Pred večerou si môj najstarší brat zobral najkrajšie jablko, čo sme mali na stole, vyšiel do stajne a počúchal ním konika a nakoniec mu ho dal zožrať preto, aby naďalej ostal zdravý a silný. Počas večere sa ženy nemohli vzdialiť od stola. To som nikdy nepochopila prečo, ale naša mamička nám dievčatám tento zvyk

dcéra žije v Austrálii v Sydney. Máme veľmi pekný vzťah, je pre mňa ako moja štvrtá dcéra. Viackrát nás volala na návštevu, aj letenku by poslala, ale ani vo sne by ma napadlo, že by som odcestovala na druhú stranu zemegule. Minulý rok na moje narodeniny sa moja najmladšia dcéra a krstná dcéra dohodli, a ako darček som dostala od nich letenku. Trošku som sa zľakla, ale zároveň som sa aj tešila. Narodeniny mám v máji a letenka bola na december, tak som mala čas to stráviť. Ako sen, s takou rýchlosťou prešli mesiace a naraz som už stála na letisku vo Swechate. Cestovala som s najmladšou dcérou, a poviem, že aj let bol veľmi vzrušujúci. Leteli sme 24 hodín obrovským lietadlom. Večer okolo ôsmej sme pristáli v Sydney, bolo 30 stupňov. Inak časový posun je 9 hodín.

Advent v Austrálii je ako v Európe, nie ako v Amerike. Budovy, domy, výklady sú krásne vyčakané, tak ako u nás, len všetko je zelené a farebné. Všade kvety a kvety, orchidey, strelčie a všelijaké iné krásne kvety. Rastú tam aj muškáty, ako u nás. Tropická fauna, obrovské fikusy, oleandre, farebné papagáje, veľké biele kakadu na konároch stromov. V „našej“, záhrade sme mali obrovský strom, ktorý bol plný červených plodov. Každé ráno tam chodili na raňajky krásne sfarbené vtáky. Bolo to úžasné, mám veľmi rada kvety a samotnú prírodu. A more, vlastne oceán...to sa nedá opísať. Fantastické. Deň sme začali tým, že sme si išli zaplávať. Aj počas Vianoc. Deň predtým sme upiekli zákusky, orechový a makový závin, ako doma. Na štedrý deň ráno sme si zaplávali, a potom sme začali s prípravami. Jedli sme to čo doma, šošovicovú polievku, majonézový šalát a vyprázané ryby. Samozrejme morské, nie sladkovodné. Vianočné oplátky sa tam nedajú kúpiť, tak sme aj tie upiekli. Ozdobili sme stromček a o piatej sme večerali. Po večeri prišli na rad

darčeky a celý deň sme počúvali vianočné pesničky. Veľmi veľa sme sa smiali, mali sme výbornú náladu. Neskoršie sme si sadli na verandu, jedli sme fantastické exotické ovocie a potom sme si išli zasa zaplávať. Neskoro v noci sme si pozreli polnočnú omšu čo vysielali priamo z Ríma.

Všetko bolo očarujúce, boli sme plní radosti a šťastia. Táto cesta bola najväčšie dobrodružstvo v mojom živote. Kým budem žiť, budem spomínať na všetky detaily. Pán Boh nech požehná všetkých, ktorí spolupracovali na tom, aby som zažila takéto krásne zážitky.”

◆◆◆◆◆

Nadanie a šikovnosť pána murára Tibora Pappa dokazuje veľa matúškovských domov. Medzi inými je už dlhé roky členom vedenia klubu dôchodcov, ale čo je najviac vzácne, je fakt, že dlhé roky sa stará o svoju manželku pani Júliu, ktorá je diabetička. Sú to veľmi milí, otvorení ľudia. Na Vianoce dávných časov ujo Tibor takto spomína.

Tibor Papp: „Mne sa najviac páčil ten starý vianočný zvyk, ktorý sa ziaľ teraz už nepraktizuje. Na štedrý večer starší ľudia so svätými obrázkami v ruke navštevovali svojich priateľov, rodinu a modlili sa. Modlili sa za mŕtveho, za chorého, aby sa čím skorej uzdravil. My mladí sme toto nerobili, my sme chodili s harmonikou po dedine a spievali koledy. Boli sme deti, veľmi sme sa potešili, keď nám niekto dal pár drobných, alebo kúsok koláča.

Veľmi si spomínam ešte na tie Vianoce, čo sme prežili v Českej Republike. Deportovali nás do Podbořan. Okrem nás tam ešte boli dve rodiny z Matúškova. Sviatky boli veľmi dojímavé, zišli sme sa u niekoho z nás na štedrý večer a ani nemusím hovoriť, že sme spomínali na náš domov. Domov, na naše Matúškovo...”

Eva Szabó a Ernest Panyik.

PRÍBEHY

kázala dodržať. Omrvinky zjedal sme pozbierali a na druhý deň sme dali sliepkam. Po večeri sme navštívili priateľov a spolu sme sa tešili z príchodu malého Ježiška.”

◆◆◆◆◆

Vianoce v Austrálii

Anna Szabóová minulý rok strávila mesiac v Austrálii, aj vianočné sviatky. Takto spomína na veľké dobrodružstvo:

Anna Szabóová: „Celý život som prežila vianočné sviatky doma s mojou rodinou. Keď som bola dieťa, tak s rodičmi a so súrodencami v Trsticiach, a potom keď som sa vydala, a mala deti tak v Galante. Nikdy by som si nemyslela, že raz sa dostanem do Austrálie, a tobôž nie, že najkrajšie sviatky roka - Vianoce prežijem tam. Moja krstná

MYSTÉRIUM VIANOC

Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom:

Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ Kristus Pán.

Kristus je pravé svetlo sveta, a jeho príchod priniesol svetlo človeku kráčajúcemu vo tmách a v tieni smrti. Ako to predpovedal prorok Izaiáš „Ľud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo.“

Tak preber sa človeče, Boh sa kvôli tebe stal človekom. Prijat' radosnú zvesť o Ježišom narodení do svojho

života znamená, nasmerovať svoj život k Bohu a vytvoriť si úprimný vzťah. Bol by si naveky býval mŕtvý, keby sa on nebol narodil. Nikdy by si sa nebol oslobodil, od slabosti hriešneho tela, keby si on nebol vzdal telo podobné hriešnemu.

Stalo sa na Vianoce: Jeden starý pán dostal do penziónu balík. Stál nad balíkom a prezeral si ho. Videl v ňom samé cenné a drahé veci. No predsa jeho tvár ostala smutná. Spolubývajúcí sa ho opýtal: Prečo ste taký smutný, veď máte krásne darčeky. Starček s bolesťou v srdci odpovedal: „Nie je v nich láska“. Moja bohatá dcéra dala balík zabaliť svojim zamestnancom, kúpila predtlačenu pohľadnicu na ktorú sa len podpísala, žiadne pranie, žiadna návšteva, pozvanie. A na darčekom nechala cenovky, aby som videl, aké drahé veci mi kúpila. Spolubývajúcí sa nad tým zamyslel, skutočne v nich nie je láska. Ani najkrajšie a najdrahšie darčeky nemajú hodnotu, a neurobia šťastným človeka, pokiaľ v nich nie je láska.

Na Vianoce sa na tento svet narodila Láska. Ale túto lásku neprežívajme len na Vianoce, ale počas celého života. Narodenie Ježiša je dôvodom našej radosti a nádeje. V Ježišom narodení sa odzrkadľuje Božia dobrota a láska. Každý rok oslavujeme Ježišovo narodenie, pripomíname si, že sa narodil v maštali a vzal na seba chudobu. Mýlime sa keď si myslíme že silný môže byť len ten, kto má peniaze, moc a silu. Svätý apoštol Pavol v liste Korinťanom píše: „Čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných čo je svetu neurodzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh, ba aj to, čoho niet, aby zmaril to, čo je aby sa pred Bohom nik nevystatoval.“

Čo je väčšie bláznovstvo ako chudoba? Čo je slabšie ako dieťa? Preto si Boh vyberá toto znamenie: „Nájdete dieťa zavinuté do plienok a uložené v jaslách.“ Nájdime aj mi toto dieťa, aby do nášho života prinieslo dar radosti, pokoja, lásky a viery.

Imre Halász, farár

Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, čo vlastne znamená slovo „Vianoce,,?

Častou je slovo „noc,,. Noc je symbolom pre viaceré veci: noc je tma – teda nič nevidíme – nevieme, kde sme, ktorým smerom sa máme vybrať, nezbádame prekážky, ktoré sú nám v ceste. Noc je preto aj symbolom strachu a neistoty – nevieme totiž, čo sa okolo nás deje a čo sa skrýva za rohom. Noc je tiež označením pre hriech – veď práve pod rúškom noci, keď to nie je vidieť, sa dejú najrôznejšie nesprávosti a zločiny.

Ako to, že sa noc – tento symbol tmy, strachu a hriechu – dostal do názvu tak radosných sviatkov, akým sú Vianoce, počas ktorých si pripomíname narodenie nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista?

Dátum Vianoc bol nie náhodou stanovený na čas tak blízko zimného slnovratu. Je to čas, kedy sa opäť začína skracovať noc a deň sa predlžuje. Toto je presne to, čo sa začalo diať práve pri narodení Pána Ježiša Krista – noc začala ustupovať, lebo do sveta prišlo Svetlo, ktorým nie je nikto iný ako Ježiš. On prináša svetlo – svetlo do sveta, ale aj do našich životov.

Vianoce sú o tom, že noc už ustupuje. Keď do našich životov zasvieti svetlo, teda vstúpi Pán Ježiš Kristus, noc začne ustupovať. Tma postupne redne a my vidíme zreteľnejšie. Začínáme rozoznávať našu situáciu – je to však aj situácia plná zlých vecí, hádok, nevyriešených vecí, hnevu, ale aj neistoty a strachu z budúcnosti.

V Ježišovi Kristovi však máme svetlo, ktoré nám aj ukazuje cestu, po ktorej máme kráčať. Ježiš Kristus nás zbavuje tmy a strachu, ale aj hriechu. Keďže vďaka Kristovi mizne tma, strach a hriech, môže skrze Neho prísť svetlo, radosť a pokoj.

Mgr Elena Fajnorová,
evanjelická farárka

NAŠE SVIATKY

Na Vianoce sa každý rok veľmi teším nie len preto, že mi Ježiško priniesie darčeky, ale aj preto, že všade cítiť vianočnú atmosféru. V rádiu púšťajú koledy, v oknách svietia vianočné svietniky, v obchodoch je vianočná výzdoba a asi aj ľudia sú trochu šťastnejší.

Opišem Vám, ako prežívam ja so svojou rodinou Štedrý večer. Už od rána sme všetci nervózni, netrepez-

liví a zároveň veselí a šťastní. Ja, Michalka a ocko zdobíme stromček a naša mamička usilovne kmitá v kuchyni, varí, dopeká, mieša krémy do zákuskov a na obed uvarí výbornú hríbovú kapustnicu, ktorá nám vždy všetkým veľmi chutí. Neskôr sa začne chystať na varenie štedrovečernej večere. K štedrovečernému stolu si sadáme pekne oblečení a upravení. Ocko prednesie slávnostný prípitok a potom prekrojí jablčko, ktoré keď má zdravé jadro znamená, že budeme celý rok zdraví. Pod obrus si dávame papierový peniaz, aby sme nikdy neboli bez peňazí. Všetci si dáme

vianočnú oplátku buď s medom, alebo bez medu. Nasleduje večera, na ktorej nesmie chýbať biela šošovicová polievka, zemiakový šalát a ryba. Ešte som zabudla spomenúť, že pred večerou celá rodina ideme do evanjelického kostola a na druhý deň /prvý sviatok vianočný/ do katolíckeho. Po večeri všetci spoločne prejdeme do obývačky, kde máme stromček a s radosťou vybalujeme naše vysnívané darčeky od Ježiška.

Každé Vianoce sú niečím výnimočné, raz tým, že práve v ten deň padá prvý sneh, potom tým že dostanem taký darček, po ktorom som tak veľmi túžila. A možno máme Vianoce aj častejšie, ako len raz do roka, len my sami o tom nevieme.

Paulína Lehocká, žiačka 4. ročníka ZŠ J. Matúšku v Matúškove

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK !

◆◆◆◆◆

POHĽAD DO MINULOSTI

KRČMA NA HLAVNEJ CESTE V ROKU 1937

OBÝVATELIA, KTORÍ NÁS OPUSTILI:

Fridrich Panyik /1926/
Ladislav Papp /1932/
Vendelín Mátiš /1922/
Aurélia Mészárosová, rod. Kontárová /1938/
Michal Gužela /1926/
Irma Zofčáková, rod. Kontárová /1925/
Jozef Kanyicska /1926/
Mária Cerovská, rod. Lásiková /1917/
Alžbeta Sággyová, rod. Mudrochová /1924/
Mária Kubovicsová, rod. Matejková /1918/

NARODENÍ:

Laura Hofbauerová
Karin Pospíšilová
Matej Kubalec
Sara Szabadosová

POZOR !

Redakcia sa ospravedľňuje pánovi Ing. Ivanovi Ig-ricimu, že v minulom čísle sme zabudli napísať inžiniersky titul pred jeho menom!

POĎAKOVANIE !

Blíži sa koniec roka a väčšinou teraz sa robí bilancia našich činov. Pomaly bude rok, že na našu veľkú radosť Matúškovské noviny znova vychádzajú. Pre nás, ktorí pripravujeme noviny je to ozaj radosť a robíme to radi. Úprimne veríme, že aj čitatelia sú spokojní, a aj naďalej nás budú morálne podporovať. Obecnému zastupiteľstvu zase ďakujeme za finančnú podporu a za dôveru, bez čoho by sme nevedeli redigovať naše noviny. Snažili sme sa zaoberať predovšetkým občanmi Matúškova. Mysleli sme si, že na stranách novín nemôže chýbať šport, zábava a život našich škôl a škôlok. Pravda je taká, že okrem iného, v každom čísle sme ponúkli aj dôležité historické udalosti a oslovili sme aj cirkevných zástupcov Matúškova.

Milí čitatelia! Dovoľte nám, aby sme prostredníctvom našich novín poďakovali za prácu tým, ktorí s nami spolupracovali počas roka.

Ďakujeme:

**PaeDr. Andorovi Bujákovi,
PhDr. Ladislavovi Bukovszkému,
Mgr. Dagmar Darázsovej,
Mgr. Elene Fajnorovej,
Zuzane Chrapanovej,
Imrovi Halászovi,
pánovi profesorovi Istvánovi Horváthovi,
Mgr. Anite Horváthovej,
Mgr. Vlaste Kasalovej,
Ing. Marte Mészárosovej,
Mgr. Tiborovi Mészárosovi,
Mgr. Annamárii Mészáros,
Jaroslavovi Mlynárovi a
Ing. Ivanovi Molnárovi,**

ktorí si pri svojich každodenných povinnostiach našli čas a vôľu na písanie, fotografovanie a že na našu prosbu nikdy nepovedali nie.

Prajeme Vám šťastný Nový rok!

Eva Szabó a Ernest Panyik

◆◆◆◆◆

POĎAKOVANIE !

Ďakujeme ľuďom dobrej vôle, že so svojím príspevkom pomohli Tiborovi Knapovi a jeho rodine zmierniť škodu po požiari.

Aké to bolo keď ste odišli z Matúškova ?

Adrian: Nebolo to ľahké ale, povedali sme si, že aby sme niečo dosiahli musíme aj niečo obetovať. Boli aj ťažké chvíle ale vydržali sme. Našťastie team ktorý nás tam čakal bol perfektný, našli sme si druhú rodinu.

Dávid: Obidvaja milujeme futbal a bolo treba nájsť miesto kde ponúkajú najlepšie podmienky a kde tréningom dostaneme zo seba čo najviac.

tela, našťastie máme aj maséra a aj výrivka pomáha.

Dávid: Víkendy nemáme voľné, hráme zápasy.

Veľa tínedžerov snívajú o individuálnom štúdiu, čo to znamená?

Dávid: My nechodíme každý deň do školy, ale len raz týždenne. Vtedy máme skúšky a písomky z rôznych predmetov. Učiť sa učíme každý deň, nemôžeme polaviť.

Koniec jesennej časti
majstrovstiev okresu Galanta
– 10. miesto OFC

Záver sezóny nepriniesol spokojnosť do radov futbalového klubu. 10. miesto neuspokojilo vedenie klubu ani fanúšikov, ktorí si ešte dokázali nájsť cestu na ihrisko v jesennej časti súťaže. Mužstvu chýbala herná pohoda a radosť z hry z jarnej časti. Pridali sa zranenia a pracovné povinnosti. Napriek dobrému začiatku, mužstvo začalo v druhej polovici jesene strácať na kvalite a korunu nezdaru položil posledný zápas v Šoporni, keď naše mužstvo utrpelo potupnú a zdrvujúcu prehru 8:0, napriek priaznivému výsledku do polčasu 1:0.

Mužstvo pri 15-tich odohratých zápasoch vyhralo 6x raz remizovalo a 8x prehralo, s počtom bodov 19 a s pasívnym skóre 24:36. Vonku sme získali 6 bodov, ale doma sme stratili 11 (Dolné Saliby 1:3, Veľké Úľany 1:1, Jelka 1:2 a Horné Saliby 0:2).

Najlepším strelcom mužstva sa stal Miroslav Bopko so 7 gólmi, napriek tomu že neodohral všetky zápasy.

Mužstvu chýbala osobnosť, vodca ktorý by bol schopný mužstvo priviesť k víťazstvu.

Sklamali opory z minulej sezóny, útok zaostával v gólovej produkcii. Samozrejme boli aj svetlejšie výkony, ale tých slabších bolo viac.

Jarná časť je pre celý kolektív klubu veľkou výzvou, umiestnenie v tabuľke nezodpovedá tradíciám. Verím, že vedenie a hráči urobia maximum k vylepšeniu umiestnenia po jarnej časti, a verím že dokážu prilákať svojimi výkonmi fanúšika.

Žiacke mužstvo, ako v každej sezóne, sa budovalo za pochodu po celú jeseň. Hlásili sa mladí hráči, ktorí doteraz nemali skúsenosti s veľkým futbalom, každý dostal príležitosť ukázať hoci len snahu. Mužstvo odohralo 11 zápasov, 3x vyhralo, raz remizovalo a 7x utrpelo prehru. Sú mužstvá s ktorými sa nám nedarí držať krok (Trstice), ale chlanci odohrali aj veľmi kvalitné zápasy (Čierny Brod, Vozokany, Mostová) keď potešili svojou hrou našich divákov.

Tu chcem poďakovať hlavne rodičom, ktorým nie je záťažkou pomôcť či už s dopravou alebo len účasťou na zápase žiakov. Ich aktívna účasť veľmi pomáha k výkonnostnému rastu našich najmladších futbalistov.

Na záver:

*Blížia sa tie krásne chvíle vianočné,
v láske, v šťastí, harmónii prežite ich spoločne.
Nie sú dôležité dary,
Ale v novom roku nech sa darí.*

Ing. Ivan Molnár, tajomník OFC Matúškovo

LÁSKA K ŠPORTU

Adrian a Dávid Bartalosovi sú dvojčičky z Matúškova. Obidvaja žijú pre šport, konkrétne pre futbal. Ako 15-roční odišli na športovú školu a momentálne hrajú za Senicu.

Čo by ste chceli dosiahnuť vo futbale ?

Adrian: Chceli by sme dosiahnuť to, že futbalom by sme sa živili a robili to čo nás baví. Bolo by to naše zamestnanie. Ja som vždy obdivoval klub FC Barcelona, ale teraz je mi bližší AC Milano. Tam sú hviezdy ktoré si vážim už od malička. Ako napríklad Ronaldinho.

Dávid: Hrať prvú ligu, po tom túžime. Samozrejme snom každého futbalistu je aby hral v tých najlepších kluboch. Z Európskych obdivujem Holandsko, ale najradšej mám Mexiko. Podľa mňa tam sú najlepší brankári. Ja som totiž brankár a obdivujem Guillerma Ochua.

Čo poviete na Angličanov ?

Adrian: Hovorí sa, že je to liga najkvalitnejšej úrovne, ale mne sa viac páči Španielsko alebo Taliansko. Sú to technickejšie ligy.

Aký je váš denný program ?

Adrian: Ráno sa zobudíme a už o 8.00 máme tréning. Po tréningu sa učíme, máme individuálne štúdium. Poobede znova tréning a zase sa musíme učiť. Po toľkých tréningoch je dôležitá regenerácia

A čo vianočné sviatky?

Dávid: Našťastie doteraz sme každé vianoce strávili v Matúškove. Máme radi vianočné zvyky, jedlo našej mamy a všeobecne tú sviatočnú pohodu.

Adrian: Milujeme pozeráť filmy, tie isté rozprávky každý rok. Samozrejme navštevujeme aj priateľov, rodinu. Pohodička, hlavne že nemáme tréningy.

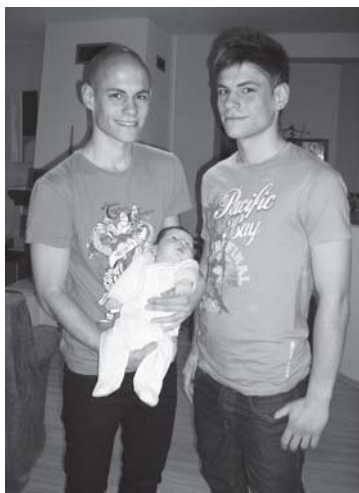
A „papať“ môžete? Nepriberáte počas sviatkov ?

Dávid: Musíme si dávať pozor na svoju optimálnu váhu.

Viem, že na tohtoročné vianoce ste dostali živý darček, malého bračeka. Pochváľte sa s ním.

Adrian: Boli sme zaskočení keď nám rodičia oznámili, že budeme mať súrodencu, predsa len už máme 17 rokov. Potom časom som sa viac a viac tešil a keď sa narodil bol som nemierny šťastný.

Dávid: Tak ako Adrian hovoril, bol som aj ja zaskočený, ale odvtedy ako sa narodil, robí nám len radosť.

Viem, že vy ste mu vybrali meno. Pravda?

Adrian: Ano, volá sa Natanael, je to meno hebrejského pôvodu. Je veľmi používané aj vo Švédsku. Význam mena je: Boh dal.

Dávid: Je to ozajstný darček od Boha. Keď bude väčší budeme ho volať Nat, a dúfame, že pôjde v našich šlapajách. A bude z neho športovec.

-panyik-